

походъ хитриятъ ромеецъ можеше да извлѣче полза. Отдавна той блѣнуваше да възвърне гръцката властъ въ крайбрѣжието на Дукля. И Скутари бѣ първиятъ отъ набелязанитѣ за превземане градове. А самъ Анри имаше желание да поиска отъ сърбитѣ признаване на сюзеренството му, както винаги по-рано великитѣ жупани бѣха подвластни на Константинополската империя.

Все пакъ тази брань не бѣ много желана отъ императора. Той трѣбваше по-скоро само да изпълни едно отъ условията на съюзния си договоръ съ българитѣ. Затова сега чакаше съ нетърпение вести отъ Борила. Дали Стрѣзъ и Михаилъ Епиротски се бѣха споразумѣли за подѣлбата на земитѣ, дали венгерскиятъ краля не бѣ тайно въ съюзъ съ сърбитѣ . . .

Ала всичко това не бѣ отъ никакво особено значение за сществуването и закрепването на империята. Много често вътрешнитѣ ежби между клира и разнороднитѣ управители му причиняваха повече безпокойства и досада. Походътъ противъ Сърбия бѣ повече важенъ за Борила, който виждаше въ него начинъ да отвлѣче вниманието на своитѣ вътрешни врагове и да се закрепи на престола. Една победа, връщането на заграбенитѣ отъ сърбитѣ български земи, само можеше още да смекчи ропота и ненавистьта, която народъ и власти хранѣха къмъ него.

Анри отпѣди съ досада тѣзи мисли. И тукъ ли, и въ тази чудна лунна вечеръ ли трѣбваше навсѣкжде да го преследватъ безбройнитѣ му грижи? Той махна съ рѣжка. Отправи взоръ къмъ младата императрица, която седѣше мълчаливо край кърмата, облегла лице на рѣжката си, загледана въ живия блѣсъкъ на вълнитѣ.

Нѣжностъ и обичъ стопиха сърдцето му.

— Една пѣсень, Кононь! Една пѣсень драги, стари мой друже . . .

Кононь дѣо Бетюнь се засмѣ. Отдавна стариятъ труверъ не бѣ отварялъ уста освенъ за браненъ викъ или ловка речъ на царски пратеникъ. Военнитѣ години бѣха загрузили рѣцетѣ му, които бѣха повече свикнали вече да държатъ копие и мечъ, отколкото виола или цитра.